

Arrest

nr. 305 674 van 25 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème/étage REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. HENRION en in het bijzijn van de voogd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 12 januari 2022.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 9 juni 2023. Hij werd bijgestaan door een tolk die het Pashai machtig is en zijn advocaat en voogd waren aanwezig.

1.3. Op 24 augustus 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

Jij, H. Z., S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashai te zijn en het soennitisch geloof te belijden. Je bent afkomstig van het dorp Jabatai, behorend tot het district Dara-e-Noor gelegen in de provincie Nangarhar. Jouw ooms langs moederszijde genaamd S. K. en G. A. en jouw neef langs moederszijde, J. (zoon van G. A.) waren werkzaam voor de voormalige overheid, meer bepaald voor de Afghaanse strijdkrachten.

De taliban kwamen meerdere keren langs om tegen jouw vader te zeggen dat zijn schoonbroers voor de overheid werkten. Ongeveer acht of negen maanden voor jouw vertrek werd jouw vader door de taliban meegenomen en gedurende drie of vier dagen vastgehouden. Ze wilden jouw vader bang maken en overtuigen om jou aan hen te presenteren. Immers zouden de taliban jou hebben willen rekruteren. Ongeveer zeven of acht maanden voor jouw vertrek stuurden de taliban een brief. Ze vroegen opnieuw om jou naar hen zouden sturen, anders zouden ze jouw familieleden iets aandoen.

Je verliet Afghanistan ongeveer elf maanden voor aankomst in België, en reisde doorheen Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Slovenië, Italië en Frankrijk om uiteindelijk op 11 januari 2022 in België aan te komen. Op 12 januari 2022 ging je je aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban. Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: je taskara (Afghaans identiteitsdocument), een dreigbrief van de taliban, documenten van jouw oom langs moederszijde S. K. en jouw neef langs moederszijde J.. Van S. K. leg je een taskara en legerbadge neer (voor de periode van 2010 tot 2013), een brief die zijn inschrijving en zijn werk bevestigt en documenten in verband met zijn dood op 29 maart 1394 (19 maart 2016) of 1 hamal 1395 (20 maart 2016). Van J. leg je een taskara neer, een brief die zijn inschrijving en zijn werk bevestigt en documenten in verband met zijn dood op 15 of 16 saur 1400 (5 of 6 mei 2021). Na jouw persoonlijk onderhoud stuurde jouw advocaat nog enkele foto's op, vermoedelijk van jouw familieleden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Jij verklaart dat jij twee ooms langs moederszijde, S.K.en G.A., en een neef langs moederszijde, J., had die voor de overheid zouden gewerkt hebben. Jij haalt aan dat jouw oom S.K.en jouw neef J. door de taliban gedood zouden zijn, maar dat jouw oom G.A., een commandant, nog in jullie dorp zou wonen (CGVS, p.4, 9 en 10).

Je verklaart dat jouw familie problemen zou gekend hebben wegens de professionele activiteiten van deze familieleden (CGVS, p.5 en 11). Toen de taliban zeiden dat jouw familie jou moest presenteren, besloten jouw vader en jouw oom G.A. jou weg te sturen (CGVS, p.5 en 11). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover.

Dient vooreerst opgemerkt te worden jij inconsistente verklaringen aflegt wat betreft jouw familieleden. Zo verklaarde je bij aankomst in België dat jouw oom genaamd S. jouw reis zou hebben geregeld, van G.A. was geen sprake (fiche niet-begeleide minderjarige verzoeker dd. 12 januari 2022). Ook verklaarde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet dat jij naast een neef ook een oom langs vaderszijde en één oom langs moederszijde had die voor de overheid zouden gewerkt hebben (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 31 augustus 2022, vraag 5). Tijdens jouw persoonlijk onderhoud verklaar je twee ooms langs moederszijde te hebben, namelijk G.A. en S.K., en een oom langs vaderszijde te hebben, genaamd F. (CGVS, p.5). Echter zouden enkel jouw twee ooms langs moederszijde voor de overheid gewerkt hebben (CGVS, p.5). Met jouw weinig consistente verklaringen geconfronteerd, ontken je dit gezegd te hebben en verwijst je naar jouw Pashtou, dat niet goed zou zijn (CGVS, p.11). Het CGVS stelt vast dat jij tijdens jouw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad werd bijgestaan door een tolk Pashtou (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 31 augustus 2022), en dat jouw advocaat naderhand vroeg of het mogelijk was om een Pashai tolk te voorzien tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (mail advocaat dd. 4 juni 2023), een vraag waar het CGVS op inging. Wanneer het CGVS dan tijdens jouw persoonlijk onderhoud nagaat hoe jouw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verliep, beweer je dat je niet zeker bent van jouw eigen verklaringen, echter verklaar je wel dat jouw verklaringen achteraf werden voorgelezen en dat alles in orde was (CGVS, p.3). Ook wenste je niks meer op te merken over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.3). Hoewel je tijdens jouw persoonlijk onderhoud meermaals aanhaalt dat jouw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct zouden zijn opgeschreven, dient ook opgemerkt te worden dat jij noch je voogd of advocaat hierover iets zeiden bij het begin van jouw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.3). Jouw argumentatie telkens jij geconfronteerd wordt met opvallende tegenstrijdigheden (zie infra) kan dan ook geenszins overtuigen.

Wat betreft de beweerde activiteiten van jouw oom S.K. en jouw neef J. dient voorts opgemerkt te worden dat zij om het leven zouden zijn gekomen tijdens het uitoefenen van hun professionele activiteiten, zoals ook blijkt uit de neergelegde documenten die hun overlijden in respectievelijk Paktia en Kunar bevestigen (CGVS, p.9 en 10; zie vertaling documenten). Hoewel dit betreurenswaardig is, blijkt uit niets dat jouw familie persoonlijk werd gevisieerd omwille van deze activiteiten.

Dient bovendien opgemerkt te worden dat jouw verklaringen wat betreft het tijdstip van hun overlijden niet consistent zijn. Zo geef je aan dat zij tijdens de machtsovername om het leven zouden zijn gekomen (CGVS, p.10). Iets erna verklaar jij dat zij drie of vier dagen voor de machtsovername gedood zou zijn geweest (CGVS,

p.10). Wat later verklaar je dan weer dat zowel J. en S.K. voor de machtsovername zouden overleden zijn. Zo zou J. ongeveer vijf of zes maanden voor de machtsovername (dus ongeveer februari maart 2021) gestorven zijn, en zou S.K. al lange tijd voor de machtsovername overleden zijn (CGVS, p.12). Gevraagd om hun overlijdens dan te situeren in de periode voor jouw vertrek verklaar je dat S.K. al vier of vijf jaar voor jouw vertrek (dus ongeveer 2016-2017) gestorven was en dat J. drie tot drie en half jaar voor jouw vertrek (dus ongeveer midden 2017-begin 2018) om het leven kwam (CGVS, p.12). Echter blijkt uit de documenten die je neerlegt dat S.K. al in maart 2016 om het leven zou zijn gekomen en dat J. begin mei 2021 zou zijn gestorven (zie vertaling documenten). Wat er ook van zij, het is duidelijk dat jij allesbehalve consistente verklaringen aflegt over deze toch wel belangrijke momenten in Afghanistan. Dat jij hun overlijden geenszins in de tijd kan situeren, doet twijfelen aan de familieband die jij met deze personen zou hebben.

Wat voorts betreft jouw oom G.A., die eveneens voor het leger zou hebben gewerkt, dient opgemerkt te worden dat jouw verklaringen evenmin weten te overtuigen. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij verklaart dat jouw oom G.A. een commandant zou zijn geweest in het district Kot (CGVS, p.9), maar blijft opvallend vaag over zijn huidige situatie. Bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud verklaar je nog dat jouw oom G.A. door de taliban opgepakt zou zijn (CGVS, p.2). Je baseert dit evenwel enkel op iets wat jouw oom zei, namelijk dat wie voor de overheid werkte, door de taliban opgepakt zou worden. Twee maanden voor jouw persoonlijk onderhoud zou je nog contact hebben gehad met hem (CGVS, p.3). Hierna zou jouw gsm kapot zijn gegaan, zou je geen contact meer gehad hebben met hem en vermoed je slechts dat hij problemen zou kennen (CGVS, p.2-3). Dit blijft dus een blote bewering die jij op geen enkele manier staakt. Je maakt dan ook niet

aannemelijk dat jouw oom G.A. in Afghanistan problemen zou kennen, laat staan dat je aantoonde dat zijn eerdere activiteiten heden een probleem zouden vormen voor jouw eigen familie of voor jouw persoon.

Wat jouw eigen situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt echter geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid beweert te zijn van vroegere leden van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Je verklaart dan wel dat jouw vader en jouw familie problemen kenden wegens de professionele activiteiten van jullie familieleden (CGVS, p.13), dat de taliban 'brutaliteiten' tegen jouw vader zouden gedaan hebben, dat ze hem zouden hebben vastgehouden en dat ze jou zouden willen rekruteren (CGVS, p.13), echter kan aan deze beweerde vervolgingsfeiten niet het minste geloof worden gehecht.

Zo verklaar je opeens tijdens je vrije relaas dat jouw vader opgepakt werd door de taliban toen jij nog in Afghanistan zou zijn geweest (CGVS, p.11). Dient opgemerkt te worden dat je naliet hierover te vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is opmerkelijk, temeer jij verklaart dat de taliban met deze vasthouding jouw vader wouden intimideren en wouden overtuigen om jou naar hen te sturen (CGVS, p.14). Ook heb jij amper informatie over zijn vasthouding. Gevraagd wat er juist gebeurde, verklaar je dat hij gedurende drie of vier dagen zou zijn aangehouden (CGVS, p.14). Echter weet je niet waar hij werd vastgehouden, onder welke condities hij vrijgelaten werd en of er nog andere gevangenen waren (CGVS, p.14). Je onwetendheid over deze gebeurtenis tast de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder aan. Nochtans heb je sindsdien en ook sinds je komst naar België enkele keren contact gehad met jouw vader (CGVS, p.2 en 3), en zou dus mogen worden verwacht dat je meer details hebt over zijn gevangenhouding. Bovendien leg je tegenstrijdige verklaringen af wat betreft dit incident. Je verklaart dat jouw vader gedurende drie of vier dagen zou zijn meegenomen, en dat dit acht of negen maanden voor jouw vertrek zou zijn gebeurd (CGVS, p.14). Enkele minuten later verklaar je dan weer dat je twee maanden na deze feiten uit Afghanistan zou zijn vertrokken (CGVS, p.14). Dergelijke tegenstrijdigheid brengt de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven verder in het gedrang.

Verder leg je vage en inconsistente verklaringen af wat betreft jouw eigen problemen met de taliban. Je verklaart eerst dat de taliban twee keer naar jouw huis zouden zijn gekomen (CGVS, p.13). Gevraagd hoe vaak jij thuis was toen de taliban zouden zijn langsgekomen en jij ze zou hebben gezien, verklaar je: "drie keer" (CGVS, p.13). Ook verklaar je eerst dat jij je altijd verstopt zou hebben toen de taliban langskwamen (CGVS, p.13), wat later verklaar je dan weer dat de taliban jou soms in huis vastgepakt zouden hebben, maar dat jouw vader met hen zou kunnen spreken en zeggen dat je niet mee wilde gaan (CGVS, p.13). Dat jij geen eenduidige verklaringen kan afleggen over jouw problemen met de taliban bevestigt opnieuw het ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas. Bovendien is het opmerkelijk dat de taliban bij dergelijk bezoek aan jullie huis jou eerst zouden willen meenemen maar toch zouden hebben besloten om jou met rust te laten toen jouw vader zei dat jij nog te jong was (CGVS, p.13). Het is niet geloofwaardig dat de volgens jou meedogenloze en hardhandige taliban, nadat ze jouw vader al eens zouden hebben meegenomen en ze al een brief zouden hebben gezonden als laatste waarschuwing, zich barmhartig zouden tonen omdat jij nog te jong zou zijn geweest (CGVS, p.13). Mochten de leden van de taliban jou werkelijk willen viseren, dan zouden zij ongetwijfeld directer en efficiënter te werk zijn gegaan, en zouden zij jou of jouw familie ongetwijfeld niet zoveel kansen hebben gegeven.

Daarenboven maak je niet aannemelijk dat de taliban zouden willen dat jij hen zou vervoegen. Vooreerst wanneer het CGVS nagaat wat jij voor de taliban zou kunnen betekenen, verklaar je louter dat ze hun aantallen wouden vermeerderen (CGVS, p.15). Dat je dan verklaart dat er geen andere jongens uit jouw dorp of regio op dezelfde manier gerekruteerd zouden zijn geweest (CGVS, p.15), is bevreemdend.

Verder leg je tegenstrijdige verklaringen af wat betreft jouw interacties met de taliban in het kader van deze gedwongen rekrutering. Je verklaart tijdens jouw asielrelaas dat jij meermaals door de taliban zou zijn aangesproken toen je onderweg was naar de madrassa, ze zouden je zelfs opgepakt hebben en gevraagd hebben om mee te werken met hen (CGVS, p.11). Wat later verklaar je dan weer dat de taliban jou hierover nooit zouden hebben aangesproken, en ook in de madrassa zou de imam nooit de jihad gepredikt hebben (CGVS, p.14 en 15). Zo geef je aan dat de taliban altijd jouw vader zouden hebben aangesproken (CGVS, p.14). Gewezen op deze tegenstrijdige verklaringen, geef je louter aan dat er mensen naar jouw huis gekomen zouden zijn, maar dat jij toen niet wist dat zij taliban waren (CGVS, p.15), wat geen afdoende verklaring biedt voor jouw inconsistente verklaringen. Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat jij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat de taliban jou en jouw vrienden, deze keer in de madrassa, zouden hebben geprobeerd te overtuigen om met hen samen te werken (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 31 augustus 2022, vraag 5). Dat je geen consistente verklaringen kan afleggen over

de interacties die wel of niet met de taliban zouden hebben plaatsgevonden, is merkwaardig. Bovenstaande vaststellingen doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Voorts dient er hierbij op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/ of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Dat jouw verklaringen dermate afwijken van de beschikbare informatie omtrent gedwongen rekrutering is een duidelijke aanwijzing van de gebrekkige geloofwaardigheid van jouw asielrelaas.

Wat betreft de huidige situatie van jouw familie in Afghanistan dient opgemerkt te worden dat jij daarover opnieuw vage verklaringen aflegt. Je verklaart enerzijds dat jouw familie verdwenen is, en anderzijds verklaar je dat je geen informatie hebt over jouw familie, omdat je ze niet meer gesproken zou hebben (CGVS, p.2 en 3). Zo geef je aan niet te weten of ze nog in het huis zouden zijn of dat ze al vertrokken zouden zijn (CGVS, p.2). Gevraagd of jouw jongere broers problemen zouden kennen met de taliban, verklaar je eerst dat ze 'zeker' problemen kennen, en dan dat jouw familie misschien ergens naartoe zou zijn gegaan (CGVS, p.14). Dient hierbij opgemerkt te worden dat jij na jouw vertrek uit Afghanistan jouw vader meermaals gesproken zou hebben. Zo geef je aan dat je met jouw vader sprak voor jouw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en ook hierna had je nog een keer contact met hem (CGVS, p.3). Hierdoor kan er redelijkerwijze van jouw familie worden verwacht dat ze jou inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor jouw verzoek om internationale bescherming. Uit jouw verklaringen blijkt echter niet dat jouw familie noemenswaardige problemen zou ondervinden. Jouw vader zou jou bij jullie laatste contact, tussen het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS, verteld hebben dat de taliban aanwezig zouden zijn in het dorp en dat er mensen zouden zijn weggelopen (CGVS, p.2-3). Echter zou hij geen melding hebben gemaakt van enige problemen die jouw eigen familie zou hebben gekend (CGVS, p.13 en 14). Ook vertelde jouw oom langs moederszijde G.A. dat jouw familie nog in Afghanistan was toen jij hem de laatste keer sprak ongeveer twee maanden voor het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.2 en 3). Waar je op het CGVS liet weten dat je jouw gsm na het persoonlijk onderhoud zou laten herstellen en dat je dan zou proberen om jouw familie te bereiken, dient opgemerkt te worden dat jij naliel een update te geven over jouw familieleden, waardoor je geen zicht biedt op de actuele situatie van jouw familie in Afghanistan. Dat jij op geen andere manier trachtte jouw familie te bereiken, is overigens opnieuw weinig aannemelijk.

Volledigheidshalve, en in hoeverre jij dit zou aanvoeren, voegt het CGVS toe dat een louter algemene verwijzing naar jouw verblijf buiten Afghanistan, in casu België, geenszins volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood om internationale bescherming.

Een persoonlijk risico voor een verzoeker om internationale bescherming om als verwesterd te worden beschouwd en om in deze reden in Afghanistan te worden vervolgd moet in concreto aannemelijk worden gemaakt, in casu quod non. Bij beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijke voor jou om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging moeten jouw individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aangaande 'terugkeerders' (zie infra). Jij duidt (verder) nergens in concreto aan dat er in jouw hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. **Evenmin roep jij deze vrees concreet in.** Jij maakte niet aannemelijk dat jij voor jouw vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat jij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat jij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat jij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat jouw vertrek uit Afghanistan om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn.

De vaststelling dat jij in België naar school gaat, dat je sport en dat je deelneemt aan de activiteiten in het centrum (CGVS, p.16) volstaat evenmin om tot het besluit te komen dat jij verwesterd bent en/of een risico loopt om zo gepercipieerd te worden. Jouw deelname aan deze activiteiten toont op zich geen daadwerkelijke verwestering aan, dit is immers een internaliseren van westerse waarden en normen, alleszins laat jij na dit op enige wijze in concreto uiteen te zetten.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot twaalf- of dertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p.5), waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel jij drie of vier jaren naar de madrassa te zijn geweest, en had jij tot voor kort contact met jouw gezin en jouw oom langs moederszijde G.A. in jouw dorp (CGVS, p.2-3 en 8). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat jouw asielmotieven niet kunnen overtuigen. **Je kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.**

De documenten die je voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jouw taskara kan hoogstens bewijs leveren voor jouw identiteit, nationaliteit en herkomst, elementen die in deze beslissing niet worden betwist. Dit document houdt evenwel geen verband met jouw vervolgingsvrees.

Wat betreft jouw familieleden leg jij hun taskara's neer, en enkele documenten van het werk van jouw oom S.K.en van jouw neef J..

Het relatieve karakter van de neergelegde documenten wordt bevestigd door de vaststelling dat jij geen documenten neerlegt die jullie familieband zouden kunnen aantonen. Wat betreft de documenten van het werk van jouw beweerd oom S.K.en jouw beweerd neef J., dient bovendien te worden opgemerkt dat jij enkel kopieën neerlegt. Deze documenten kunnen enkel aangeven dat deze personen bij de overheid in dienst waren. Echter bewijs jij hiermee geenszins dat jij of jouw familie de taliban zouden moeten vrezen. Wat betreft de foto's die jij neerlegt, vermoedelijk van jouw beweerd familieleden tijdens hun werkzaamheden, dient gewezen te worden op het feit dat jouw advocaat deze per e-mail, zonder enige duiding, overmaakte aan het CGVS. De fotoprints staan evenmin toe om hun identiteit noch jullie familieband op afdoende wijze te staven.

Wat betreft de dreigbrief dient opgemerkt te worden dat dergelijk stuk jouw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Daarbij moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van jouw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende

elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar.

ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dara-e-Noor district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd

Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan**

Country Focus van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in

het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal verkeerdelijk stelt dat zijn problemen met de taliban niet aannemelijk zijn en dat hij naliet de problemen die hij ondertussen zou kennen omwille van zijn verblijf in Europa ernstig te beoordelen.

Wat betreft zijn jonge leeftijd en kwetsbaarheid wijst hij erop dat hij in België binnenkwam als niet-begeleide minderjarige en dat hij intussen zeventien jaar oud is. Hij stelt dat het *in casu* van belang is om rekening te houden met het gegeven dat hij aankwam toen hij slechts vijftien jaar oud was, en dus nog zeer jong op het moment dat zijn problemen zich voordeden en hij Afghanistan verliet. Hij ziet niet hoe er met zijn jeugdige leeftijd en kwetsbare mentale toestand rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn relaas.

Wat betreft de problemen met de taliban betoogt verzoeker als volgt: *“Vooreerst is de verwerende partij van mening dat de verzoeker inconsistente verklaringen aflegt betreffende zijn familieleden. Dat de verzoeker niet alles goed begreep in Pashtou, was geen excuus. De verzoeker wijst erop dat Pashai en Pashtou twee geheel verschillende talen zijn. Hij begrijpt niet veel Pashtou, en er moet een vergissing opgetreden zijn toen hij sprak over zijn ooms.*

Het was zijn oom G. A. die zijn reis uit Afghanistan regelde. Verzoekers oom S. verblijft in Frankrijk. De verklaringen van de verzoeker werden hem aan het einde van het interview eveneens voorgelezen in het Pashtou, een taal die hij nauwelijks beheerst. Er weze aan herinnerd dat er in België maar één erkend tolk Pashai werkzaam is, de tolk die hem bijstond tijdens verzoekers persoonlijk onderhoud. Dit was aldus de eerste keer dat de verzoeker de kans kreeg om zijn relaas in zijn moedertaal uit de doeken te doen. Het kan niet verbazen dat enkele fouten aldus pas ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud werden opgemerkt, noch op de DVZ, noch bij zijn voogd, noch bij zijn advocaat had de verzoeker immers een tolk. Pashai ter beschikking. Pas op het CGVS kon de verzoeker werkelijk alles wat de tolk hem zei verstaan, en kon hij zelf zijn relaas doen zonder beperkt te zijn in zijn woordenschat. Voorts merkt de verwerende partij op dat, hoewel vaststaat dat verzoekers maternale ooms overleden zijn, niet blijkt dat zijn familie gevisieerd wordt omwille van de activiteiten van deze ooms. De verzoeker wilde allerm minst de Belgische asielinstanties misleiden. Zijn beide ooms overleden voor de machtsovername. De ene, S. K., overleed in 2016 en de andere, J., overleed in de periode voor de machtsovername, in mei 2021. Voorts, wat betreft het werk van zijn oom G. A., merkt de verweerder op dat verzoekers verklaringen niet weten te overtuigen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de werkzaamheden van verzoekers oom G. A. niet worden betwist. De verzoeker heeft op dit moment geen contact meer met zijn oom, en kan niet meer precieze informatie beschaffen over waar deze laatste zich op dit moment precies bevindt. Wat betreft zijn eigen situatie, verwijst verzoeker in de eerste plaats naar de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat het zeer waarschijnlijk is dat verzoekers familie problemen ondervindt met de taliban omwille van het werk van verzoekers broer. Duizenden Afghaanse families bevinden zich in dezelfde situatie: “...” (Radio Free Europe – Radio Liberty, ‘They Call Us Infidels’: Former Afghan Soldiers Still Live In Hiding To Avoid Taliban Retribution, 13 juli 2022 (internetlink)). Belangrijk is overigens dat het EUAA rapport niet uitsluit dat familieleden van leden van het voormalige Afghaanse leger risico lopen op vervolging. En dit bijvoorbeeld, en niet uitsluitend, mdat ze op zoek zijn naar het familielid in kwestie. Dat families van voormalige soldaten om andere redenen worden gezocht, wordt aldus niet uitgesloten: “Family members may also have a well-founded fear of persecution, for example in the context of the Taliban searching for the individual they are related to.” (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, p. 16) De “Targetting of Individuals” en “COI Query” rapporten bevestigen eveneens verzoekers verklaringen. Er worden verschillende voorbeelden gegeven van familieleden van leden van het voormalige Afghaanse leger die na de machtsovername werden gedood: “...” ((EUAA COI Query, Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments, p. 5). De verzoeker is afkomstig uit een familie met een bijzonder profiel, daar verschillende mannen in de familie werkzaam waren voor de voormalige overheid. Indien dit mogelijk zou zijn, zou heel het gezin van de verzoeker het land verlaten om zichzelf in veiligheid te stellen. Dit is helaas geen reële mogelijkheid. Dit is te kostelijk en te gevaarlijk voor zijn familie op dit moment. Verzoekers gezin leeft op dit moment in angst. Zijn kleine broers verlaten het huis nagenoeg nooit. Verder zouden verzoekers verklaringen betreffende zijn eigen problemen met de taliban vaag en inconsistent zijn. De taliban kwamen verschillende keren langs bij de verzoeker thuis. Verzoekers vader wist de taliban eenmaal te overtuigen om zijn zoon met rust te laten. Indien ze hem nogmaals te pakken zouden krijgen, zouden ze hem niet nog eens met rust laten. Wat betreft, voorts, de praktijk van gedwongen rekrutering door de Taliban, kan de verzoeker alleen maar vaststellen dat de ervaring van de verzoeker in de praktijk afwijkt van hetgeen de verwerende partij beweert op basis van de informatie die zij raadpleegde. Daarenboven moet rekening gehouden worden met de bron van de informatie omtrent gedwongen rekrutering in Nangharhar uit het EASO “Recruitment by armed groups” rapport. Er wordt verwezen naar de verklaringen van één enkele persoon, met name Borhan Osman, analist bij het Afghanistan Analyst Network. Hij werd op 4 april 2016 telefonisch geïnterviewd, blijkt uit ditzelfde rapport (EASO “Recruitment by armed groups” pagina 11). Deze informatie dateert van meer dan zeven jaar geleden, en houdt geenszins rekening met de felveranderde

situatie. Er is dan ook absoluut geen reden om aan te nemen dat de informatie uit dit EASO rapport van september 2016, gebaseerd op een telefoongesprek met één persoon, accurater zou zijn dan de gedetailleerde verklaringen van de verzoeker. Het tweede rapport van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, "Afghanistan. Targetting of Individuals" bespreekt de situatie van voor de machtsovername niet. De conclusies die in dit rapport worden getrokken, zijn dan ook irrelevant voor verzoekers situatie, die voor de zomer van 2021 het land verliet. De provincie Nangarhar was voor de machtsovername van 15 augustus 2021 een provincie waar veel gewelddadige incidenten plaatsvonden: clashes tussen de Afghaanse politie of het Nationale Leger waren er dagelijkse kost. De Taliban was in Nangarhar voor de machtsovername inderdaad vaak betrokken in gevechten, met alle gevolgen (gewonde en gesneuvelde strijders) van dien. In deze context is het uiteraard minder vanzelfsprekend dat de Taliban er voldoende vrijwilligers had: in tegendeel! Zoals het derde rapport waar de verwerende partij naar verwijst ook bevestigt: "The Taliban also make use of forced recruitment in situations of acute pressure. Pressure and coercion to join the Taliban are not always violent and would often be exercised through the family, clan or religious network, depending on the local circumstances. It can be said that the consequences of not obeying are generally serious, including reports of threats against the family of the approached recruits, severe bodily harm, and killings. Although the Taliban have an internal policy of not recruiting children, child recruitment, in particular of post-puberty boys, is documented" (EUAA, Country Guidance: Afghanistan: Common analysis and guidance note, April 2022, pp. 69-70). De verzoeker slaagde erin het contact met zijn familie te herstellen. Ze verblijven nog steeds in Afghanistan, in angst".

Wat betreft de situatie van verzoeker als verwesterde Afghaan na de machtsovername door de taliban meent verzoeker dat verwerende partij naliet de situatie van verzoeker na de machtsovername grondig te analyseren. Hij citeert uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022 (stuk 3) en wijst op het onderzoek van NANSEN dat in oktober 2021 werd gepubliceerd en waarin wordt besloten dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel blijkt te verslechteren en het aantal burgerslachtoffers zeer hoog blijft (stuk 4, p. 7-9) en er geen intern vluchtalternatief meer is (stuk 4, p. 10). Verzoeker verwijst vervolgens naar de adviesnota van het UNHCR van februari 2022 en stelt dat voor verwesterde Afghanen (d.w.z. Afghanen die sinds enige tijd in het Westen verblijven) de situatie bovendien zeer gevaarlijk is geworden en dat ook UNHCR bevestigt dat de huidige situatie ook belangrijke implicaties kan hebben voor personen die reeds voor de machtsovername een negatieve beslissing kregen (stuk 4, p. 10-11). Verzoeker wijst er op dat het niet makkelijk is voor terugkerende Afghanen om hun verblijf in het Westen en blijvende impact ervan verborgen te houden (stuk 15, p. 6); dat verwesteren volgens de taliban en de Afghaanse samenleving gelijk staat aan afvalligheid en gedrag dat indruist tegen de aanvaarde normen en waarden (stuk 15, p. 6-7) en dat Afghanen die na een lang verblijf gedwongen zouden worden om terug te keren, te maken zullen krijgen met daden van vervolging uitgaande van verschillende actoren (stuk 4, p. 15-16). Hij betoogt dat NANSEN deze bevinding staakt met voorbeelden van Afghanen die terugkeerden na een verblijf in o.a. Australië, Duitsland en Noorwegen en die na terugkeer vermoord of mishandeld werden (stuk 4, p. 16) en dat terugkeerders ook het risico lopen ontvoerd of afgeperst te worden door de taliban omdat ze vermoeden dat zij aanzienlijke rijkdom hebben verworven. (stuk 4, p. 17) en ook een reële vrees kennen tegenover hun gemeenschap (stuk 4, p. 18-19). Verzoeker gaat vervolgens in op het belang van het onderscheid tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering (stuk 4, p. 18-19). Hij citeert wat gepercipieerde verwestering betreft, op een arrest van de Raad van 30 oktober 2019 (stuk 4, p. 21, 22) en stelt dat het onderzoek van NANSEN arresten van de Raad verzamelt die in deze lijn oordeelden (stuk 4, p. 22-23). Wat daadwerkelijke verwestering betreft, verwijst verzoeker naar een EASO rapport van 2017 (stuk 4, p. 25) en betoogt hij dat terugkerende verwesterde Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep zijn (stuk 4, p. 26-29). Hij betoogt dat OSAR bevestigt dat terugkeerders gestigmatiseerd worden in de samenleving (stuk 15) en dat uit onderzoek blijkt dat de overgrote meerderheid van de terugkeerders te maken krijgt met geweld omwille van hun verblijf in Europa (stuk 15, p. 8-9) en dat de actoren van dit geweld variëren van familieleden tot burens en andere leden van de gemeenschap (stuk 15, p. 10-12) en ook de taliban. Verzoeker meent dat van terugkeerders niet kan verwacht worden dat zij het spel meespelen en zich opnieuw aan de regels houden omdat dit tegen het beginsel zou ingaan dat vluchtelingen niet mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen (stuk 4, p. 29) en verwijst in dit verband naar de conclusie van NANSEN (stuk 4, p. 30). Vervolgens betoogt verzoeker dat aan de woorden en beloftes van de taliban inzake terugkeerders niet veel geloof kan worden gehecht en verwijst voor voorbeelden van niet gehouden beloftes naar stuk 6 en Human Rights Watch, Afghanistan: Events of 2021 (internetlink). Verzoeker citeert vervolgens uit een analyse door WeWorld over de situatie van vrouwen en meisjes onder het talibanbewind en stelt dat "Het is aldus zeer duidelijk dat de Taliban de beloftes voor een "humaner beleid" niet nakomt. Dit geldt wat betreft Hazara's en vrouwen en meisjes, en we moeten er aldus, naar analogie, vanuit gaan dat hetzelfde geldt voor verwesterde Afghanen die gedwongen moeten terugkeren, dit in tegenstelling tot de conclusie van de verwerende partij. EASO, ten slotte, bevestigt dat de situatie verschilt per regio, en stelt bovendien vast dat blijkt dat de regels verstrengen in de regio's waar de Taliban aan invloed wint: "...". (EASO, Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report, januari 2022, p. 25). Verzoeker sluit zich aan bij de conclusie van NANSEN wat betreft terugkeerders na een lang verblijf in Europa (stuk 4, p. 47) en bekritiseert de conclusie van verwerende partij dat uit de beschikbare informatie

niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het Westen risico lopen op vervolging nu slechts naar één rapport wordt verwezen dat dit bovendien niet uitsluit. Verzoeker stelt dat verwerende partij slechts een gedeeltelijke lezing doet van het EUAA rapport en naliet andere beschikbare informatie te consulteren en met betrekking tot de conclusie van verwerende partij inzake stigmatisering wijst verzoeker op de rechtspraak van de Raad volgens dewelke banden met familie en de gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar. Verzoeker wijst er op dat hij intussen een heel andere kleding- en haarstijl heeft, geen lange baard heeft.

Hij betoogt dat de reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds anderhalf jaar, dan ook een duidelijke impact op de verzoeker hebben nagelaten, onder meer door zijn scholing in België. Hij leerde in België zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie en niet op vrije wil. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch. Sinds zijn aankomst in België gaat de verzoeker gemotiveerd naar school en heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan, en dit onder meer door zijn scholing in België. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Hij meent dat indien hij met deze ingesteldheid, naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar of blijk zou geven van appreciatie van de mening van een vrouw, zijn leven onmiddellijk in gevaar zou zijn. Hij stelt bovendien niet bekend te zijn met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd. Dit is volgens verzoeker zeer gevaarlijk, aangezien de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa. Hij besluit dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en wijst op volgende elementen: *“(1) het feit dat hij al anderhalf jaar in België verblijft en aankwam op zeer jonge en beïnvloedbare leeftijd (2) zijn integratie in België waardoor hij zich verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan, onder meer door zijn scholing (3) het gegeven dat de verzoeker problemen kreeg met de taliban omwille van het gegeven dat verschillende van zijn familieleden werkzaam voor de overheid waren en dat de taliban probeerden de verzoeker te rekruteren (4) de herkomst van zijn familie uit de provincie Nangarhar en (5) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land zijn geweest om te “verwesteren” of minstens als “verwesterd” beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze fel veranderd zijn sinds zijn vertrek. Er is geen “margin of error” en de taliban elke overtreding zwaar afstraft, te meer wanneer het jongens zijn die terugkeren uit het Westen die de regels overtreden”.*

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire bescherming. Hij wijst vooreerst op de geactualiseerde richtlijnen van het UNHCR van februari 2022 (UNHCR, *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, februari 2022, p. 3-4) en de analyse van de EUAA waarin zij stellen dat het niveau van willekeurig geweld gedaald is, maar ook dat er maar beperkte informatie beschikbaar is. Verzoeker wijst op de andere conclusie van verwerende partij en wijst op de vergelijking die Nansen heeft gemaakt van de rapporten van UNHCR, EUAA en de COI Focus en stelt tot zijn verbazing vast dat verwerende partij met geen woord rept over de geactualiseerde richtlijnen van UNHCR. Onder verwijzing naar het Nansen rapport wijst verzoeker er op dat de richtlijnen van UNHCR significante bewijswaarde zouden moeten hebben en dat verwerende partij het advies van UNHCR niet zomaar naast zich neer kan leggen en zij niet aan de hand van actuele informatie heeft aangetoond waarom zij een andere mening is toegedaan. Verzoeker citeert vervolgens uit een rapport van 11.11.11 en besluit dat het niet eenvoudig is om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie.

Enerzijds is het in Afghaanse families moeilijk om hierover te praten. De ouders van de verzoeker willen vermijden dat hij zich zorgen maakt om hen. Anderzijds verloopt het contact tussen de verzoeker en zijn familie heel moeizaam sinds de machtsovername door de Taliban. Er is weinig verbinding, waardoor het erg moeilijk is om diepgaande gesprekken te hebben.

Verzoeker gaat vervolgens in op artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij citeert uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en stelt dat het er op aankomt aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban. Hij betoogt vooreerst dat de situatie in Afghanistan na de machtsovername wel degelijk aanzienlijk verslechterde en citeert ter staving uit diverse rapporten van onder meer OHCHR, World Food Programme en UK Home Office en OCHA in een bespreking van de situatie in Afghanistan inzake gezondheidszorg, voedselvoorziening, watervoorziening, werkgelegenheid en de humanitaire situatie.

Daarna gaat verzoeker in op de analyse in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en stelt met betrekking tot de informatie inzake het geweld in Afghanistan, stelt vooreerst dat het geweld niet verdween en dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen en citeert UNOCHA, *“Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)”*, 11 januari

2022, p. 10. Hij wijst er op dat ISKP sinds de overname het aantal aanslagen opdreef en in meer provincies aanwezig is en dat vooral in Jalabad het IS-geweld torenhoog is.

Hij stelt dat de situatie volatiel blijft, dat EASO waarschuwt voor banden met Al-Qaeda en verwijst vervolgens naar het rapport van het UK Home Office en de rapporten van ASYLOS en EASO voor een overzicht van de veiligheidsincidenten (ASYLOS, *Afghanistan: COI Repository*, 6 april 2022, pp. 16-48 en EASO, januari 2022). Verzoeker citeert vervolgens uit UK Home Office, "*Country Policy and Information Note - Afghanistan: Security situation*", April 2022, pp. 15-16 en stelt dat er de laatste tijd opnieuw berichten in de media verschijnen waaruit blijkt dat het geweld toch weer toeneemt (The Diplomat, *As the World Looks Away, Violence Is on the Rise Again in Afghanistan*, 11 mei 2022, APW, *Tracking disorder during Taliban rule in Afghanistan*, April 2022, p. 5-10). Verzoeker wijst er nog op dat de afgelopen maanden verschillende veiligheidsincidenten plaatsvonden in de provincie en dat de Franse CNDA op 14 februari 2023 besloot dat in 12 Afghaanse provincies, waaronder Nangarhar, sprake is van een situatie van willekeurig geweld.

In een laatste onderdeel gaat verzoeker in op informatie met betrekking tot het gevoerde bewind en wijst op het onderzoek van NANSEN (stuk 4, p. 32) en een opiniestuk in La Libre Belgique van 23 maart 2022 dat volgens verzoeker duidelijk maakt hoe het aanvoelt om te moeten leven onder Talibanbewind en hoe beslissingen die aan Afghanen de beschermingsstatus weigeren, moeilijk te begrijpen zijn. Verzoeker betoogt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het bewind van de taliban dat in de praktijk gevoerd wordt strenger is dan de taliban-top in de hoofdstad oorspronkelijke verkondigde (stuk 4, p. 33) en dat ook het UK Home Office in diezelfde lijn besluit in haar laatste rapport (stuk 10, p. 24-25). Hij wijst er op dat vlak na de machtsvername verschillende grove mensenrechtenschendingen werden vastgesteld (stuk 4, p. 33-35) en dat het leven onder talibanbewind *an sich* risico's met zich meebrengt (stuk 4, p. 35-38) en verwijst naar de verklaring van de UN High Commissioner for Human Rights (stuk 4, p. 36-37). Verzoeker verwijst vervolgens naar het persbericht van 8 april 2022 naar aanleiding van een vergadering van verschillende EU lidstaten en de VS om de situatie in Afghanistan te bespreken (USDOS, *Communiqué of the Special Representatives and Envoys for Afghanistan*, 8 april 2022) en een wekelijkse update van ACLED (ACLED, *Regional Overview - South Asia and Afghanistan* (11 June – 17 June 2022), 23 juni 2022 en (17 – 23 September 2022), 29 september 2022). Wat betreft de persoonlijke omstandigheden van verzoeker in het licht van de *Elgafaji*-rechtspraak van het Hof van Justitie, stelt verzoeker dat *in casu* niet bestreden is dat verzoeker een jonge man is die al geruime tijd in Europa verblijft en dat dit persoonlijke omstandigheden inhoudt die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken. Verzoeker besluit dat de situatie in Afghanistan op dit moment wel degelijk een uitzonderlijke situatie is waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker citeert tot slot nog uit een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen inzake de rechtspraak van het EHRM inzake de vereiste drempel van ernst onder artikel 3 van het EVRM in geval van preciaire socio-economische omstandigheden (stuk 17, p. 4-6) en stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het document pro deo toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 22 maart 2024 neer waarin volgende (nieuwe) elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA COI Query "*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) EASO, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf; (6) EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (8) EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota van 27 maart 2024 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht en besproken: (1) EUAA, “Afghanistan. Country Focus, December 2023 (internetlink) en (2) lijst van veiligheidsincidenten die plaatsvonden in Nangarhar sinds oktober 2023 (South Asia Portal (SATP, Kabul (Capital Region) and Paktiya (Southeast Afghanistan): Timeline (Terrorist Activities) – 2023-2024, laatste update op 24 maart 2024 (internetlink).

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element wordt bijgebracht: Vernietigingsarrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023 en de veiligheidssituatie en de socio-economische omstandigheden besproken worden aan de hand van landenrapporten aangehaald in de aanvullende nota van de commissaris-generaal. Verzoeker legt ter terechtzitting een tweede aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht: (1) getuigenverklaring van een leerkracht V.S. met een kopie van de identiteitskaart en (2) Foto's van schoolactiviteiten en toegelicht wordt dat deze stukken worden bijgebracht op aan te tonen dat verzoeker zich aanpast aan de westerse waarden en normen door school te lopen waar hij een diverse vriendenkring heeft.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft

de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en legt bij de indiening van zijn verzoek onder meer een kopie van zijn taskara voor (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit worden in de bestreden beslissing niet betwist.

Verzoeker werd bij aankomst in België op 12 januari 2022 als niet-begeleide minderjarige verzoeker om internationale bescherming geregistreerd. Er werd geen twijfel geuit bij zijn verklaarde minderjarigheid. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen (Beslissing Dienst Voogdij, 12 juli 2022). In gevolge het vrijwillig ontslag van deze voogd werd aan verzoeker diens huidige voogd toegewezen (Beslissing Dienst Voogdij, 12 juni 2023). Uit laatst vermelde beslissing blijkt dat de voogdij een einde zal nemen ten laatste op [...] 2025. Verzoeker is heden minderjarig. Volgens zijn op dit punt niet betwiste verklaringen vertrok hij uit Afghanistan in januari 2021 (Verklaring DVZ, vraag 33).

Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen is het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet).

Artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt: *“Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

Dit beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een

procedureregels. Bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming moet rekening worden gehouden met hun leeftijd en maturiteit.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige.

Uit dit alles volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen. Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)(2) and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 22 December 2009, § 11-12).

Het onderzoek en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van niet-begeleide minderjarige verzoekers uit Afghanistan moet met bijzondere voorzichtigheid gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige situatie in Afghanistan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat kindermisbruik in Afghanistan wijdverspreid is in de Afghaanse samenleving, dat rekrutering van kinderen in hun tienerjaren door de Taliban en ISKP voorkomt net zoals kinderarbeid en handel in kinderen en dat de afwezigheid van een netwerk in Afghanistan het risico om onderworpen te worden aan vervolging aanzienlijk verhoogt (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, January 2023, p. 92-96).

5.3. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift onder meer op zijn vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd als verwesterd. Hij verwijst daarbij naar een aantal landenrapporten met betrekking tot de perceptie van terugkeerders uit Europa door de Taliban voor de machtsovername, de strenge interpretatie van de sharia door de Taliban die verschilt per regio en de mensenrechtenschendingen door het Talibanregime. Verzoeker argumenteert dat zijn reis naar en verblijf in Europa en in het bijzonder zijn verblijf en scholing in België sinds anderhalf jaar een duidelijke impact hebben en stelt dat hij gemotiveerd naar school gaat. Verder stelt hij dat hij zich gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met gedragingen die aanvaard worden in het door de Taliban geregeerde Afghanistan, waaronder de omgang met vrouwen.

5.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker

voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z *tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatie-richtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45).

Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X *tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni

2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.).

Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende

kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*.

Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt.

Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni

2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *"Taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"*

worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade.

Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, January 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen toen hij ongeveer 14 jaar oud was en ongeveer een jaar eerder uit Afghanistan is vertrokken. Volgens zijn op dit punt niet betwiste verklaringen verbleef hij ongeveer zes maanden in Turkije, twee en een half jaar in Bulgarije en twee maanden in Servië op weg naar België (Verklaring DVZ, vraag 33, NPO, p. 6). Hieruit blijkt dat verzoeker op ongeveer dertienjarige leeftijd en acht maanden voor de machtsovername uit Afghanistan is vertrokken en een belangrijk deel van zijn adolescentie in België doorbrengt sinds januari 2022 maar daarvoor ook in andere Europese landen op zeer jonge leeftijd heeft verbleven.

Verzoeker legt door middel van een aanvullende nota een getuigenis neer van zijn leerkracht Frans V.S. van het Centre Scolaire Don Bosco in A. van 25 maart 2024. Hierin wordt toegelicht dat zij sinds 2022 gedurende meerdere maanden Franse les heeft gegeven aan verzoeker gedurende 10 uur per week en dat hij daarbij goede vorderingen heeft gemaakt in de kennis van de Franse taal. Verder wordt verzoeker ook geprezen voor zijn positieve interacties met anderen tijdens diverse schoolactiviteiten. Verzoeker licht ter terechtzitting toe dat hij regelmatig naar school gaat en ook volleybal speelt samen met Belgische jongeren in Luik en hiervoor door het centrum waar hij verblijft naar de volleybalclub. Hij stelt ook deel te nemen aan de daguitstappen die door het opvangcentrum worden georganiseerd en ook soms te koken in het centrum. Verzoekers voogd beschrijft zijn pupil als jongen die tolerant is en zeer respectvol is ten aanzien van de waarden en regels in België en die hij, van zodra hij zijn voogd werd, heeft aangemoedigd Frans te leren. Hij bevestigt dat zijn pupil regelmatig naar school gaat en dat hij tot op heden zowel van de school als het

opvangcentrum waar hij verblijft enkel positieve commentaren heeft ontvangen over verzoeker en de manier waarop hij interageert met anderen en zich inzet op school. Verzoeker legt ook een aantal foto's neer waarop hij te zien is in het gezelschap van jongens, meisjes en vrouwelijke begeleiders tijdens activiteiten op school en in het opvangcentrum.

De getuigenis van verzoekers leraar Frans gaat vergezeld van een kopie van haar identiteitskaart. De voogd, die verzoeker permanent begeleidt, staat voor de uitoefening van zijn taak onder toezicht van de Dienst Voogdij en de vrederechter van de verblijfplaats van de minderjarige en kan relevante informatie aanbrengen voor de beoordeling van het beschermingsverzoek. Hij heeft immers regelmatig contact met de minderjarige en de Voogdijwet bepaalt onder meer dat de voogd met hem praat om een vertrouwensrelatie op te bouwen en zijn standpunt te kennen over de beslissingen die hij voornemens is te nemen. De verklaringen van de voogd en zijn leerkracht Frans bevatten *in casu* elementen over de evolutie van de persoonlijke toestand van verzoeker, en zijn opvoeding die in het kader van de beoordeling van een toegeschreven verwestering voor verzoeker relevant zijn. Gelet op het gegeven dat deze zijn afgelegd in de uitoefening van een wettelijk omschreven mandaat, respectievelijk professionele activiteiten, kan hieraan voldoende bewijswaarde worden gehecht.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker regelmatig naar school gaat en Frans spreekt en begrijpt, dat hij daarbij omgaat met jongens en meisjes met verschillende culturele achtergronden en dat hij ook actief is in een volleybalclub. Verzoeker is hierbij onmiskenbaar sinds zijn binnenkomst op zeer jonge leeftijd in België geconfronteerd met en ondergedompeld in een samenleving die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban. Dit vindt plaats tijdens zijn ontwikkeling als tiener, een cruciale levensfase gedurende dewelke jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en zijn traject in België, waaronder zijn scholing, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft op zijn ontwikkeling als minderjarige en jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt, wat in belangrijke mate het risico verhoogt dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders zal opvallen en zal worden gepercipieerd als verwesterd of als een persoon die de religieuze, sociale en morele normen in het buitenland heeft overschreden.

Voorts is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Jabatai in het district Dara-e-Noor in de provincie Nangarhar. Deze provincie is steeds een bolwerk geweest van ISKP, een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is, en heeft er een sterke aanwezigheid (EUAA, *Afghanistan. Targeting of individuals*, August 2022, p. 190-192). Ook is Nangarhar, samen met de andere Noordoostelijke provincie Kunar en Kabul, de provincie waar zowel ACLED als UCDP het hoogste aantal aanvallen door ISKP heeft gedocumenteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 33, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p.36). Verder zijn er ook aanvallen van Pakistan tegen TTP doelwitten in de grensregio en confrontaties tussen de taliban en de lokale bevolking in Nangarhar naar aanleiding van het verbod op papaverteelt, gerapporteerd. Ook zijn niet geïdentificeerde gewapende groeperingen actief in Nangarhar. De sterke aanwezigheid van ISKP in Nangarhar, en de aanwezigheid van andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen kan *in casu* eveneens als een risico-verhogende factor worden beschouwd voor verzoeker. Gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld met betrekking tot verzoekers profiel en traject in België is de kans reëel dat verzoeker ook door ISKP als onislamitisch zal gezien worden.

De Raad benadrukt dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Hierboven werd vastgesteld dat verzoeker regelmatig naar school gaat. Zoals reeds aangehaald is de opperste leider van de taliban vastberaden om de taliban interpretatie van de sharia uit te voeren en zo de samenleving te zuiveren. Het verbod op het onderwijs voor meisjes na het lager onderwijs moet in deze context niet alleen worden gezien als een aanval tegen onderwijs voor vrouwen maar tegen westers onderwijs als dusdanig (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2013, p. 94). Recent zijn de inspanningen om het seculier onderwijs te bannen verder opgedreven en sinds september 2023 is het religieuze onderwijs uitgebreid. Er waren op 15 augustus 2023 15.000 madrassa's over het hele land, gefinancierd door de nationale begroting en waar religieuze onderwerpen worden onderwezen met uitzondering van enkele wetenschappelijke vakken. De taliban plannen de aanwerving van 100.000 madrassa leerkrachten en volgens UNAMA zijn er plannen om het aantal madrassas in het land nog significant te verhogen. Madrassa onderwijs is voor meisjes boven de zesde graad het enige beschikbare onderwijs.

Ook werden een aantal hervormingen ondertussen doorgevoerd in het Afghaanse onderwijssysteem, waaronder een herziening van het schoolcurriculum om het in overeenstemming te brengen met de sharia. Hieruit blijkt het (middelbaar) onderwijs voor jongens in Afghanistan in het teken staat van de strenge interpretatie van de sharia door de taliban en er kan ook aangenomen worden dat daarbij concepten als gelijkheid van mannen en vrouwen en mensenrechten, zoals die in het onderwijs in België worden geïnterpreteerd en veelvuldig aan bod komen, gelet op de zuivering van de Afghaanse samenleving die de opperste leider voor ogen heeft, daarbij sterk afgewezen worden. Indien verzoeker in geval van terugkeer zijn scholing wenst verder te zetten, kan, niet worden uitgesloten dat hij ook omwille van zijn reeds hier genoten scholing hierop verkeerd reageert en in de negatieve belangstelling komt van medeleerlingen en leraars die onder controle staan van de taliban.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsvername en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven en waarmee verzoeker niet of nauwelijks vertrouwd is, nu niet betwist is dat verzoeker ongeveer acht maanden voor de machtsvername uit Afghanistan is vertrokken. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat, gelet op zijn jonge leeftijd en individuele omstandigheden, verzoeker zijn verworven opvattingen en traject tijdens zijn verblijf in België, niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij bij terugkeer naar zijn dorp in de provincie Nangarhar, de regels, wetten en gebruiken, zoals vormgegeven door de taliban, moet naleven. Dit kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn dorp en regio van herkomst.

De Raad merkt ook op dat het beginsel van eenheid van het gezin moet worden afgewogen tegen andere elementen die actueel spelen in het belang van de minderjarige verzoeker, zoals zijn welzijn, sociale ontwikkelingen, veiligheid en opvattingen, en die *in casu* door de individuele omstandigheden en specifieke situatie van verzoeker en de huidige situatie in Afghanistan zwaarder doorwegen. In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat verzoekers contact met zijn familie in Afghanistan

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en, het hoger belang van het kind indachtig, er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van zijn traject en de aard van zijn activiteiten in België gedurende een cruciale periode in zijn ontwikkeling als adolescent, als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen* (UNHCR), punt 36).

Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog de Afghaanse waarden en normen zou kunnen eigen maken niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen ingeval van terugkeer.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA “*Country Guidance*” (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA “*Country Guidance*” concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET